

Fighting alongside

Tri-marines: vertrouwde en interoperabele partners op het slagveld

Het Korps Mariniers kent een lange geschiedenis en voelt een sterke verbintenis met amfibische families bestaande uit vele bevriende marinierseenheden over de hele wereld. Eén driehoeksrelatie springt hier bovenuit. Sinds jaar en dag werkt het Nederlandse korps nauwgezet samen met het United States Marine Corps (USMC) en de United Kingdom Royal Marines (UKRM).

→ Trainen van interoperabiliteit tussen de korpsen tijdens oefening Talisman Sabre 2026.
Foto's: Korps Mariniers

Ieder jaar wordt deze samenwerking beschouwd en bijgestuurd tijdens de Tri-Marine Staff Talks (TMST), een vierdaags evenement dat dit jaar onder gastheerschap van korpscommandant brigadegeneraal der mariniers Ivo Moerman, in de bakermat van ons korps – de Van Ghent-kazerne in Rotterdam – plaatsvond. Dit artikel schetst de voormalige rivaliteit en vervolgens de wijze waarop de relatie onder de hedendaagse dynamiek van geopolitieke verschuivingen vorm geeft aan de gedeelde (Europese) uitdagingen om onze verdediging op orde te krijgen.

Samenwerkende mariniers: een opmerkelijke historie

Zowel de Royal Marines, het Korps Mariniers alsook het Marine Corps zijn primair opgericht met de intentie om elkaar te bevechten. De oprichting van het *Duke of York and Albany's regiment of foot* op 28 oktober 1664 door de Duke of York, de latere King James II van Engeland, vond plaats ten tijde van de bloedige Tweede Nederlands-Engelse Oorlog. Het regiment werd, onder aanvoering van Colonel Sir William Killigrew, vrijwel direct ingezet om de Nederlandse kolonie New Amsterdam in te lijven met als gevolg dat deze stad, na nogmaals enkele malen te zijn betwist, heden ten dage de naam New York draagt.

Met de oprichting van het *Regiment der Marine* een jaar later op 10 december 1665, beoogde Johan de Witt als raadpensionaris van de Republiek der Zeven-Verenigde Provinciën, gesteund door de Luitenant-Admiraal van de Admiraliteit van Amsterdam, Michiel de Ruyter, de semi-professionele handelsmarine te voorzien van geoefende zeesoldaten. Aangevoerd door kolonel Willem Joseph, Baron van Ghent, volgde het eerste wapenfeit van dit regiment twee jaar later met de befaamde *raid on the Medway*, oftewel de slag om Chatham; de gewaagde amfibische bliksemanval op de Engelse (reserve) oorlogsvloot gelegen onder de rook van London.

Zo'n 100 jaar later herhaalde de geschiedenis zich in de nieuwe wereld. Middels het ontwerpen en ondertekenen van 'Resolution nr. 10' door het 2nd Continental Congress in Philadelphia op 10 november 1775, beoogde toekomstig VS-president John Adams een regiment *Continental Marines* op te richten onder leiding van Major Samuel Nicolas, teneinde de US Navy te versterken. In 1775 was zojuist de acht jaar durende Amerikaanse onafhankelijkheidsstrijd losgebarsten, en was het zaak om de *seapower* van de Royal Navy te ondermijnen die, middels blokkades van de belangrijkste havens, de afvallige kolonie weer terug in lijn trachtte te brengen.

Een tweede observatie is dat de strijd tussen onze korpsen diplomatiek werd opgelost. De strijd tussen Engeland en de Republiek werd gesust doordat Willem van Oranje zou trouwen met Mary, de dochter van King James II, en als zodanig de troon zou erven en onze twee landen zou verbinden. 100 jaar later zou John Adams, tegen het einde van de Amerikaanse onafhankelijkheidsstrijd, als Amerikaans ambassadeur worden uitgezonden naar onze Republiek, en later ook naar Groot Brittannië, teneinde de relatie tussen de United States en *The old continent* te herstellen.

Hier en nu

Heden ten dage lijken de verhoudingen precies andersom te liggen. Door de eeuwen heen zijn de drie korpsen op militair gebied steeds dichterbij elkaar gekomen. Eén van de positieve effecten van 50 jaar UK/NL samenwerking, zijn de vele persoonlijke vriendschappen die in de loop der tijd, en door alle rangen en standen heen, over en weer zijn ontstaan. Hetzelfde kan worden gezegd over onze relatie met het USMC. Juist deze band van vertrouwen en de militaire diplomatie blijkt, in de huidige tijd van verslechterende retoriek op het (Westerse) politieke wereldtoneel, een belangrijk fundament onder behoud van het trilaterale bondgenootschap.

Het bouwen en onderhouden van de wederzijdse vriendschap en vertrouwen tussen het Marine Corps, de Royal Marines en het Korps Mariniers stonden dan ook centraal bij de recente TMST in april. Vertrouwen is het uitgangspunt; interoperabiliteit het eindpunt. Vriendschap onderhouden is een groot goed, maar vriendschap alleen is onvoldoende om een oorlog te winnen. Deze stelling wordt benadrukt door de recent aangehaalde banden met de Royal Navy en het daaruit voortvloeiende UK/NL Amphibious Task Force (ATF)-aanbod aan de NAVO-plannen ter verdediging van Europa's Noordflank. De Royal Navy en het Commando Zeestrijdkrachten (CZSK) moeten voor zo'n gezamenlijke inspanning dus echt de diepte in en operationele processen afstemmen alsook doctrinair gezamenlijk optrekken. Ook het USMC is nadrukkelijk betrokken bij NATO's Littoral Task Force (LTF); het nieuw gevormde amfibische component onder het Joint Forces Command te Norfolk, waar ook de UK/NL ATF onderdeel van uitmaakt.

'Strengthen interoperability and collective operational readiness to provide credible amphibious fighting power'. Het nieuw geformuleerde *mission statement* van de Tri-Marine samenwerking laat zien dat de noodzaak en bereidheid bij alle drie partijen aanwezig is om deze diepere integratie aan te gaan. Een noodzakelijke opgave dus.

Gezamenlijk aankaarten: uitdagingen

Recente ervaringen tijdens oefening Cold Response in Noord-Noorwegen leggen wel een uitdaging bloot. De operationele werkelijkheid staat met enige regelmaat (en vaak onaangekondigd) een gestructureerd samenwerkings- en ontwikkel programma in de weg. De geplande ondersteuning van het II Marine Expeditionary Force (MEF) aan deze gezamenlijke Noorse oefening werd enkele weken van tevoren afgeschaald vanwege andere operationele verplichtingen en ook de Britse deelname werd deels vervroegd afgebroken door recente ontwikkelingen in de Straat van Hormuz. *Commitment to combined effort* staat dan ook centraal bij de planning en selectie van gezamenlijke oefeningen, hetgeen enkel kan worden bereikt door een niet al te ambitieus oefenprogramma. Of in de woorden van onze eigen korpscommandant: 'Do less, better'.

Het overwinnen van de tweede uitdaging ligt buiten de directe *circle of influence*, maar wel binnen de *circle of interest* van de Tri-Marine community: een amfibische taak-

■ Het afgelopen jaar hebben de drie korpsen nauwgezet samengewerkt aan de herziening van NAVO response-plannen.

eenheid dient de beschikking te hebben over voldoende strategisch zee-transport (*strategic sealift*), oftewel de manoeuvre-capaciteit om de unieke bewegingsvrijheid die de zee te bieden heeft, ten volle te kunnen gebruiken. Dit geldt zowel voor het beschikken over amfibische transportschepen *to get into the fight*, als voor de benodigde maritieme logistieke ondersteuning *to stay in the fight*. Alle drie de korpsen zijn hiervoor afhankelijk van hun respectievelijke marines en de daar spelende interne krachtenvelden.

Binnen het CZSK staan het nieuwe Amfibisch Transport Schip (ATS)-programma en de vervanging van de landingsvaartuigen inmiddels stevig in de stijgers. Daarnaast is met rederij Wagenborg recent een afroepcontract getekend ter versterking van de logistieke ondersteuning. Binnen de Royal Navy is de beschikking over amfibische schepen momenteel volop in ontwikkeling. De US Navy beschikt op haar beurt weliswaar over de op één na grootste vloot ter wereld, maar daar staat tegenover dat diens inspanningen in het Midden-Oosten, het Caribisch gebied, alsook de ambities in de Pacific, een aanzienlijke druk leggen op de beschikbare *assets* voor een gelijktijdig groot-schalig conflict in Europa.

Een vergelijkbare uitdaging geldt voor de schaarse beschikbaarheid van beschermende platformen, die het realiseren van amfibisch vermogen mogelijk maken. Dit is een zeer omvangrijke uitdaging, die zich niet enkel laat oplossen door forse investeringen in vlootverbanden, maar ook vraagt om versterking van de benodigde (Westerse) maritieme industriële basis. Deze gezamenlijke grote uitdagingen doet de TMST-gemeenschap beseffen dat in komende jaren een blijvende betrokkenheid en integratie van de blauwe marines binnen de TMST bestempeld wordt als een *condition for succes* van de missie.

Zelf doen: afgestemde doctrine, gesloten vuursteunketen en nieuwe technologie

Dicht bij de eigen *circle of influence* liggen de overige strategische doelstellingen van de Tri-Marine samenwerking. Het afgelopen jaar hebben de drie korpsen nauwgezet samengewerkt aan de herziening van NAVO *response*-plannen, met een positief resultaat. Gezamenlijk maken de korpsen deel uit van de LTF. Het is nu zaak om de details verder uit te werken. Dit betekent dat nationale-, en tactische *branch plans* in NAVO-verband moeten worden verfijnd, en dat Standard Operating Procedures (SOPs) op tactisch en technisch niveau moeten worden geïntegreerd.

→ Eenheden van UK/NL
Amphibious Force oefenen
aan de NAVO-Noordflank.

→ Tri-Marine Corps Staff Talks, Rotterdam april 2026.

Ook de aanschaf van ADAMM, de nieuwe generatie tactische radio's voor de Littoral Raiding Force (LRF), moet worden afgestemd met het Britse next-gen Centraal Informatie Systeem-configuratie 'EVE'. Een ander cruciaal aspect is de afgestemde keuze voor de nieuwe generatie Battlefield Management Software (BMS), die gaat draaien op de netwerken en waarmee een digitaal aangestuurd en Tri-Marine geïntegreerd Kill-Web mogelijk wordt.

Tot slot wordt er binnen de TMST-gemeenschap de komende jaren nóg intensiever samengewerkt om de uitdagingen van *disruptive technology* te kunnen beheersen.

■ **De TMST-gemeenschap werkt komende jaren nóg intensiever samen om de uitdagingen van *disruptive technology* te kunnen beheersen.**

Hierbij ligt nadrukkelijk de aandacht op het integreren van kunstmatige intelligentie in onze gevechtskracht en het managen van de enorm snelle ontwikkelingen op het gebied van (Counter) Unmanned Systems.

Campaign Plan

Samengevat kan worden gesteld dat het hedendaagse geopolitieke klimaat de *Mil-to-Mil* achterdeur van de gezamenlijke de Tri-Marine *community* relevanter maakt dan ooit. Echter, werken aan de morele component van gevechtskracht is niet voldoende. Er moet ook serieus werk worden gemaakt van de conceptuele- en fysieke componenten van onze gezamenlijke amfibische gevechtskracht. En dat is precies de scope van het aangenomen Tri-Marine Campaign Plan – een gestructureerd plan dat de komende jaren moet gaan zorgdragen voor onze gezamenlijke missie.

LTKOLMARN J. Abma, MA, MSc, is Hoofd van de Commanders Advisory Group, staf Groepscommandant Operationele Eenheden Mariniers.

Noot

¹ Zie ook: 'Uitdelen en Incasseren, 50 jaar UK/NL Amphibious Force' door KOLMARN de Wit in Marineblad 3 UK/NLAF edition, 2023